

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ издази једанпут недељно. По потреби биће и вапредних бројева. Претплата се шаље Уредништву Полицијског Гласника* или дотичним окружним и среским властима, или на пошти. Цена је листу: чиновницима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште, годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама годишње 16, полугодишње 8 динара. Жанدارмима годишње 8, полугодишње 5 динара, иу ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а желећи дати доказа Његовог Краљевског благовољења, одликовани су:

Орденом Белог Орла
петог реда:

Никола Митриновић,
Тома Миленковић, и
Стеван Бобић, чланови управе вароши Београда.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1 октобра 1904 г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за вршиоца дужности писара среза љубишког, у рангу писара начелства прве класе, Ђорђа Јотића, писара друге класе начелства округа нишког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1 октобра 1904 г., у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Велисав Ашковић, писар друге класе среза љубишког, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 1 октобра 1904 г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34. зак. о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење истог Савета од 13. септембра ове године Бр. 6558, које гласи:

да се Димитрије Поповић, учитељ из Качулица, родом из села Макреша у Ст. Србији и поданик турски, по молби својој прими у српско поданство, заједно са женом Милицом и малолетном ћерком Војсавом, изузетно од §. 44. грађ. закона као досадањи српски заштићеник.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 28 септембра 1904 г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34. зак. о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење истог Савета од 17. септембра ове године Бр. 7158, које гласи:

да се Радош Крљевић, земљоделац из Алексинца, родом из Косора у Црној Гори, и поданик исте државе, по његовој молби прими у српско поданство, заједно са женом Љубицом, синовима: Михаилом и Јевтом, и снахама: Анђом и Живком и ћерком Цаљом, изузетно од § 44. грађ. закона, пошто је поднео уредан отпуст из дојакосњег поданства.

Из канцеларије министарства унутрашњих дела, 29 септембра, 1904. г. у Београду.

ГРАЂАНСКИ - СУДСКИ ПОСТУПАК

протумачен начелним одлукама, одлукама опште седнице Касац. Суда и одељења и одлукама управних власти

ПРИКУПИО И УРЕДИО Свет. Јањић

Глава деветнаеста

О уништењу јавне неуредне продаје

(НАСТАВАК) 19

§ 501.

Јавна продаја неуредна је:

1., При којој не буде поступљено по §§. 466, 468, 471, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481 и 486; и

2., При којој су надметачи били у договору, да се само за једнога надмећу тако, да правог надметања није ни било,

(Замена од 14. јула 1898. год. збор. 53. стр. 179).

Да само прекршај одредаба §-а, који су аобројани у овом §-у, чине неуредном јавну продају, показује ова одлука

„Никола К. порезник, продао је имање масе умр. Цмиљана К., земљ. из Расне, за наплату порезе.

Противу ове продаје тужили се староци масе и молили суд, да продају огласи за неуредну и као такову поништи, поред осталог и за то, што је продаја од-

ређена и извршена у Пожези а не у Расни, где је имање и где су суседи и куцци који ће имање лицитирати.

Првостепени суд одбио је тужилачку страну од тражења решењем од 2. априла 1902. № 18854 са тог разлога, што овај основ није предвиђен §-ом 501. грађ. суд. пост. којим је казано кад је јавна продаја неуредна; а сем тога Расна са Пожегом састављају једну општину.“

Касациони суд (II одељење) одобрио је 30. VIII. 02. под № 6238 решење првостепеног суда.

*

У овом смислу гласи и одлука Касац. суда од 1. августа 1903. № 4448. изнесена код §. 466. а., грађ. суд. поотпука.

*

Види одлуку № 11473 код §. 476. по коме се продаја врши у месту где је имање које се продаје.

*

Противно овој донесена је ова одлука Касационог суда, према којој и процена је услов за поништај продаје, кад не одговара §. 466. а., грађ. суд. поотпука.

„Кад у §. 466. грађ. суд. пост. стоји, да ће полиц. власт пописати и проценити ствари и имање за продају намењено, а у §. 466. а., истога пост. стоји само начин, како се та процена врши, то је погрешан разлог судски, да није услов за уништај продаје процена, кад не одговара §. 466. а., грађ. суд. пост., зато што тај пропис није наведен у §. 501. грађ. суд. пост., кад међутим у том § стоји, да је продаја неуредна, ако није испуњен услов из §. 466. грађ. суд. пост. Па, пошто се свако имање има да процени приликом пописивања за продају, без обзира на процену приликом задуживања; јер се вредност имања према времену мења, — то и за спорну продају суд има да цени је ли пропис и процена извршена онако како прописује наведени законски прописи.

Осим тога не може процена заменити саму тапију и зато, ако се само тапија поднесе извршној власти при попису непокретног имања, може иста власт да поступи по последњем одељку §. 466. грађ. суд. пост., пошто се при свем том на лицу места увери, јесу ли границе према та-

нији остале и по суседима и по формацији земљишта неизмењене.“

Овакве примедбе дао је Касациони суд §. I. 01. № 183. по спору Михаила А-ића и жене му Милеве противу Боке П., полициског писара, за поништај продаје, једном од првостепених судова, који је усвојио ове примедбе и поништио продају са ових разлога.

„Ова је продаја неуредна за то: што попис и процена имања није извршена онако, како прописује §. 466. и 466 а., грађ. суд. пост. т. ј. није извршен на лицу места у присуству комшија, нити је продато имање процењено приликом задужења, пошто се вредност имању мења према приликама.

Сем тога, кад је жалилац поднео тапију као доказ о својини продатог имања, онда извршна власт није могла процену заменити тапијом, већ је требала на лицу места да се увери, да ли су границе према тапији и суседима, и по формацији земљишта остале неизмењене, па према стању ствари да поступи по последњем одељку §. 466. грађ. суд. поступка“.

*

Ово је решење постало извршно.

Да ли се јавна продаја може да уништи у појединостима или у целини видети одлуке иеписане код §. 482. под № 1582.

*

Види одлуку опште седнице Касационог суда под № 4548. код §. 477.

*

Продаја туђег имања и јесте и није услов за поништај јавне продаје.

Две супротивне одлуке Касационог суда.

„Из акта односећа се на ову продају види се, да је Вучић Н., кад је тражио зајам од Управе Фондова, исто имање проценио 25. августа и после ове процене, он је 9. децембра 1881. ово имање, које је дао У. Ф. у залогу продао реченом Милутину а опет Управа Фондова по тој процени то је имање интабулисала код овог суда 21. децембра 1881.

Према овоме, што је процена била раније и што је по томе купац Милутин морао знати, да се ово имање У. Ф. залаже, па га је опет од Вучића купио и што је извршилац ово имање као залогу Управину продао, суд налази, да овде не може бити говора о неуредној продаји, па с тога је у погледу на §. 508. грађан. суд. поступка решио, да се тужилац Милутин одбије од тражења.“

По жалби тужиоца, Касациони суд (III одељ.) одобрио је ово решење првост. суда 12. V. 87. № 1837. не тражећи акта продаје.

*

Истоветан случај, расирављен је код истог суда, само што је друго лице (Милан Н.) било тужилац, а разлози су били исти као и код првог решења, али Касациони суд истога дана под № 1838, само не и у истом одељењу, већ у II-ом поништио је решење првостепеног суда са ових разлога.

„По пропису §. 501. тач. 1. грађ. суд. пост. јавна продаја неуредна је, при којој између осталих прописа не буде по-

ступљено и по §. 471. грађ. суд. поступка а по тач. 1. поменутог §. 471. за извршење пресуде не могу се узети у попис *туђе ствари*.

Па како се из поднесене тапије види, да је се жалилац убаштинио на продато добро за рачун дужника Вучића 15. дец. 1881. год. а интабулација У. Ф. за дуг истог Вучића, за који се сада продаја поменутог имања извршила, — стављена је 21. дец. 1881. дакле, пре се жалилац убаштинио, но што је Управа ставила интабулацију за дуг бившег сопственика Вучића, и како је према пропису §. 298 грађ. зак. непокретност онога, ко се пре убаштини, онда је погрешан разлог суда, што жалиоца одбија само по томе, што је процена од стране Управе Фондова била ранија, те према томе и решење је којим се одобрава извршена продаја, — погрешно.“

Првостепени суд усвојио је ове примедбе, па је поништио продају узев да је за Вучићеве дугове продато туђе — Миланово — имање (решење чачанског првостепеног суда од 3. VI. 87. № 7611).

*

Одлука показују № 1873 и да тапија није баш увек доказ за својину непокретног имања.

*

Прва пак показује оно, што и одлука № 5403 код §. 502.

§. 502.

Који је неуредном јавном продајом оштећен, може оног, који је узрок те неуредности, за петнаест дана тужити надлежном суду, *рачунајући од дана продаје*.

(Допуна од 14. јула 1898 год. Збор. 53. стр. 179).

Суд ће одоцњену тужбу по званичној дужности одбацити.

Да само онај који је оштећен јавном продајом непокретног имања, може да се тужи на продају, а не и онај, који је оштећен тиме, што му је имање дато под аренду, — показује ова одлука.

Вићентије М. дуговао је Управи Фондова, и како је био неуредан платиша, Управа нареди полиц. власти, да изда имање дужниково под закуп, што и изврши Урош Гр. срески начелник.

Ну, Вићентије не би задовољан овим, већ се обрати тужбом суду тражећи поништај закупа.

Првостепени суд упустио се у разматрање и решавање, налазећи, да је надлежан за решавање о поништају закупа са ових разлога.

„По §. 190. грађ. законика права скопчана са непокретним добром сматрају се и сама као непокретне ствари, а по §. 502. грађ. суд. пост. жалба за уништај продаје непокретног имања предаје се суду. Према овоме суд налази, да је надлежан, да прими и да ради по тужби, којом се тражи поништај закупа непокретног имања, пошто је то у духу самога закона — §. 2. грађ. суд. поступка и 10. грађ. законика. —

У овом конкретном случају суд налази да је надлежан, да се упушта у оцену уредности или неуредности овога закупа,

још и са тога: што имање издато под закуп, није на руковању код Управе Фондова, као што тужени у одговору наводи, те да би према томе и чл. 54. закона о уређењу Управе Фондова суд био ненадлежан, да се упушта у оцену њеног руковања са својом залогом; јер се из акта дуговања види, да је Управа Фондова наредила, да се имање издаје под закуп, а није исто узела на руковање.

Даље је суд нашао, да је жалба од оштећеног и благовремено поднесена — §. 502. грађ. суп. поступка —.

По жалби тужиоца, Касациони суд (II одељ.) поништио је 21. IV. 03. № 2550 решење ово, са ових разлога.

„Погрешно је суд оценио, да његова надлежност за решавање питања о уредности закупа по прописима главе XIX. грађ. суд. поступка има основа у §. 2. грађ. суд. пост. и §. 10. грађ. зак., јер му је нетачна поставка, да је спорни случај таке природе, за регулисање којег нема прописаног правила, те да је морао прићи аналогiji и на основу §. 505. грађ. суд. пост. тужбу у поступак и решавање узети јер како овај законски пропис тако и сви остали из главе XIX. грађ. суд. пост. одnose се само на питање уништења неуредне јавне продаје, које није овде предмет спора.

Навод суда, да овај случај није регулисан никаквим законским прописом не стоји, јер §. 466. б. грађ. суд. поступка са његовим изменама и допунама од 14. јула 1898 год. регулисао је питање, кад се пописато имање одузима од дужника и предаје староцу на руковање, и такве одлуке подлеже разматрању виших административних власти, а не суда.

Најзад овај случај има се расправити по специјалном закону о уређењу Управе Фондова, по одељку III., који говори о праву и повластицама, а по чл. 53. и 54. по којима Управа има права, да имање даје под закуп преко полиц. власти, која не сме одбити помоћ; а ако се њеним наредбама чини неправда коме, има права да се жали Министру Народне Привреде, под чијим надзором стоји Управа Фондова — чл. 1. закона о уређењу Управе Фондова — или тужбом противу саме Управе“.

Ове примедбе усвојио је првостепени суд и решењем № 8052 одбацио тужбу, као ненадлежном суду поднету.

Разлози за решење ови су:

„По чл. 54. зак. о уређењу Управе Фондова, — ова има право, да од свог неуредног дужника одузме управу над заложеним имањем, а по чл. 53. истог закона има право, да из заложеног имања врши наплату сама или преко полиц. власти.

Кад то стоји, а у §. 466. б., грађ. суд. пост. регулисано је питање, кад се пописано имање одузима од дужника и предаје староцу, — онда таква одлука о одузимању имања, подлеже разматрању виших административних власти, а не суда, јер се овим поступком власти ствара спор административне природе и лице чији су интереси повређени има право жалбе на вишу административну власт.

У овом случају жалилац је погрешно поднео жалбу суду, јер према изложеном

суд није надлежан да се упушта у оцену питања о уредности закупа, па зато поднету тужбу — жалбу — одбацити, јер је упућена ненадлежно овом суду — §. 49. грађ. суд. пост.“

И на ово решење жалио се тужилац, али је Касац. суд. одобрио ово решење 16. IX. 03. № 5896.

Да ли презадужени може подизати тужбу за поништај продаје одговориће нам ова одлука.

„Кад се по §. 478. грађ. пост. и дужник позива на продају, онда је и он интересовано лице и има права на тужбу противу продаје по §. 502. пом. закона, а у овом спору тужилац Јеремија, јер њега се, као дужника тиче, хоће ли се имање скупље или јевтиније продати, и да ли ће остати презадужен или не, али, како је Јеремија под стечајем и по томе односно своје имаовине по §. 24. и 25. стец. пост. у вези са §. 920. грађ. зак. правно неспособан, да сам овај спор води; и како бранилац масе и ако је позван, одриче учешћа у овоме спору и заступање тужиоца — дужника; то је суд по §. 50. грађ. суд. пост. позван био да тужиоцу нарочито заступника за вођење овог спора постави и пошто од њега узме реч усвајали жалбу жалиоца Јеремије № 4680. 901. год. акта спора на разматрање амо пошље.“

Према овоме Касациони суд (III. одељ.) узео је, да је презадужени неспособан за вођење парнице (одлука 13, VIII. 1901 г. № 5377).

*

У овом смислу има ранија одлука од 25. I. 900 г. № 566. и 16. V. 901. № 4149 а 23. маја 1903. № 3519. II-го одељење није дало, да се презадужени ни меша у парницу.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ОДЛУКЕ СЕДНИЦА ДРЖАВНОГ САВЕТА

прикупља и сређује Ст. Н. Јаковљевић,
писар Државног Савета.

I

По §. 507. грађ. закона задруга постоји онде где је смешта заједничког живота и имања; и само у таквом случају родитељи и стараоци задруге одговорни су за плаћање војнице неодељених задругара.

Станоје Н. фијакерист из Ђуприје, оптеређен је плаћањем војнице за свога сина Благоја, који је војни бегунац.

Поводом овога оптеређења, које му је извршено према суми непосредног пореза, Станоје се обрати Министру Војном, наводећи: да није дужан да плаћа ову војницу, пошто са сином није задругар, јер по уверењу надлежног општинског суда, нема никаквог непокретног имања; а да му син, после његове смрти, може постати наследником, искључиво његовом добром вољом.

Узимајући у оцену жалбу Станојеу, — министар га својим решењем извести: да је исти, по чл. 2. зак. о устројству војске, дужан да плаћа за сина војницу, пошто између њега — Станоја и сина му Благоја, постоји задружни однос.

Противу министровог решења, Станоје се обрати жалбом Државном Савету, из-

носећи оне исте разлоге, као и у жалби упућеној министру.

По разматрању овога предмета, — Државни Савет — примедбама својим од 22. априла тек. године № 3249. — поништио је министрово решење, налазећи, да исто не одговара закону из ових разлога:

„По чл. 2. закона о устројству војске, „родитељи задруге одговорни су за плаћање за неодељене задругаре;“ а по §. 507. грађ. закона „задруга постоји где је смешта заједничког живота и имања.“

Па како жалитељ Станоје по уверењу суда општине Ђупријске под № 4504/903., нема никаквог непокретног имања, већ плаћа 20 дин. непосредног пореза на своју личну зараду, то према наведеним законским прописима, не може ни бити речи о каквом задружном односу његовом са сином, нити о плаћању војнице према његовој — жалитељевој порези на принос од личног рада.“

Ове примедбе усвојио је и Министар Војни.

II.

За објашњење извршне пресуде општинског суда, није надлежна административна власт, већ суд.

Пресудом суда општине бојничке под № 48/83 г., осуђен је Рада Н. одбегли Турчин, да плати Марији жени Чедомира Н. за одведену једну краву и једног вола 200 динара, таксу и остале трошкове; а сем тога по 90 динара годишње као накнаду за верад и неприплод означене стоке.

Начелник среза јабланичког приступајући извршењу ове пресуде тек у 1902 год., нашао је: да поред осуде у 200 дин. таксе и трошкова, има да плати по 90 динара годишње, на име накнаде, почев од дана изречене пресуде па све до дана када је приступљено извршењу исте, — дакле за 19 година, 8 месеци и 2 дана. Укупно свега 2032-50 динара.

О овоме средска власт донесе своје решење, које је одобрено од стране окружног начелства и Министра Унутр. Дела.

Противу министровог решења интересовани се обрати жалбом Државном Савету, наводећи: да пресуда општин. суда, коју полицијска власт има да изврши није јасна, јер се из ње не види, за коју је годину поименце досуђена накнада; од које се године има рачунати и до које године има тећи по 90 динара, — стога је полицијска власт била дужна, да у смислу §. 335. грађ. суд. поступка тражи, да општински суд пресуду протумачи.

Налазећи, да се, предмет ове жалбе не тиче административног спора у смислу чл. 48. савет. пословника, јер питање о објашњењу једне извршне пресуде општинског суда, не спада у надлежност административних власти, већ суда, — Државни Савет — решењем својим од 14. маја тек. год. Бр. 4167, а на основу чл. 25. савет. послов. — одбадио је жалбу као ненадлежној власти поднесену.

III.

Полицијска власт без судске пресуде не може предузимати наплату чланских улога на основу правила појединих друштава и еснафа, јер такав случај није предвиђен прописом § 465. грађ. суд. поступка, по коме полицијска власт приступа наплати без судске пресуде.

Механско-кафанско удружење у Чачку, тражило је, да окружно начелство наплати

од Малише Н. и осталих кафеџија онд. по 50. динара, пошто је по чл. 4. и 5. друштвених правила, сваки механџија или кафеџија, који отвори радњу у реону Чачка и околини, дужан у исто време постати члан друштва са улогом од 50. динара.

Налазећи, да су друштвена правила, која је Министар Унутрашњих Дела потврдио на основу т. 7. §. 122. еснафске уредбе, обавезна за све кафеџије и механџије у Чачку и околини, — начелство је решењем својим под № 17491/902, наложило Малиши Н. и осталима: да у остављеном им року положи своје чланске улоге.

Ово решење начелства одобри и Министар Унутр. Дела као умесно.

Поводом овога поменути кафеџија са осталим својим друговима, обрати се жалбом Државном Савету, наводећи: да правила друштвена немају ослонаца у закону, и да као таква не могу имати обавезну силу за оне механџије и кафеџије, који неће да постану чланови удружења.

По разматрању овога предмета, — Државни Савет, — примедбама својим од 14. маја тек. год. № 4169. — поништио је Министрово решење, налазећи, да исто не одговара закону из ових разлога:

„Кад жалитељи не пристају да плате члански улог за механско-кафанско удружење изговарајући се, да их не вежу друштвена правила кад они не пристају да буду чланови удружења, — онда полицијска власт, није била надлежна, да по тражењу удружења предузима мере за наплату ових улога, — већ је требала упутити удружење да се са својим тражењем обрати надлежном суду, те да суд ово питање расправи сходно правилима друштвеним.“

Полицијска би власт могла предузима потребан корак за наплату ових чланских улога, само по пресуди судској, иначе не; јер овај случај није предвиђен прописом §. 465. грађ. суд. поступка, по коме полицијска власт приступа наплати без судске пресуде.“

Ове примедбе усвојио је и Министар Унутраш. Дела.

СПЕЦИЈАЛИСТА*)

(СВРШЕТАК)

— Да! Сасвим тачно! Има такво дугме, и ако се претисне, каса се заиста отвара без звука! — сети се сведок.

— Видите! — обрати се Павлопуло суду, — ја боље знам његову касу него он сам!

Павлопуло је одрицао свако учешће чак и у спреми убиства.

— Зар сам ја за такву глупост способан?! — узвикивао је он страшно и убедљиво, — нашто ми? Ја слава Богу имам своју специјалност!

Тако је и рекао: „слава Богу.“ И тако је често и са таквим усхићењем спомињао своју „специјалност, да га је председник на крају крајева запитало:

*) Из Сахалина од В. М. Дорошевича.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Какву ви то „специјалност“ непре-
стано помињете.

— Обијати касе!

— А!

Ја за своју специјалност окове носим!
— с гордошћу говори Павлопуло, чисто
као да је Бог зна какав знак одликовања
добрио, — ја сам због своје специјалности
и Сибир добио.

— Ја сам господо поротници, тако исто
као и они лопов. Но ја сам друге специ-
јалности! — објашњава он даље порот-
ницима. — Ми се делимо на разне специ-
јалности. Ко је какве, он се ње и држи.
Кесарош, — он кесе сече, а красти из
ходника бунде, — то већ није његов посао.
За то су нарочити, који опет неће поћи
да краду путнике по возовима. Он се у
том послу не разуме. За то су „путници.“
За све нарочита специјалност. Ја сам спе-
цијалиста за обијање касе.

— И ја да идем да убијам! Ја! — пљес-
кајући руку о руку, узвикује он, и на
лицу му се чита сажалење према људима,
који су могли уобразити себи и такву једну
глупост, — ма нашта ми? Па ја сам отварао
касе, дешавало се, кад газда ту у
близини у собама се налази, — и никако
ништа није чуо.

Павлопуло никад не говори „развијати“
ксу, већ увек меко: „отварати.“ „Раз-
вијати касе глупо је, њих треба отварати,
— по његовим речима.

— Ја би и отворио касу, и узео новце,
и отишао, а Лившиц се неби пробудио:
А сад ја да идем на убиство!

— Ето сад! прекиде га председник, —
па ето ви сами говорите, да сте имали и
револвер при себи.

— И не само револвер, но још и нож
и чак главолом! — ватрено узвикну Па-
влопуло. — Но, погледајте молим вас, у
каком сам се ја друштву нашао! Каква
је то публика? Само им погледајте на
физиономије! Дивне?

Толшлин се осврте на те речи, и само
што презриво погледа на Павлопула сво-
јим сивим, хладним и спокојним очима.

— Па таква је публика за пет копје-
јака готова заклати човека, — ватрено
продужава Павлопуло, — та то су гадови!
А ја сам имао часовник, претен, златну
дувањару! Та ја сам због њих морао оружје
понети, јер они су ме могли убити при
деоби!

У самој ствари убиство Лившица из-
вршено је овако:

Није убиство намеравано. Спремало
се једино на пљачку. Душа предузећа то
је била удовица — јувелирка, трговкиња
са краденим стварим. Од Каминкер, своје
познанице она је слушала, да се сви новци
газдини чувају код куће, и она је упозна
са њеним муштеријама, честим продав-
цима краденога, Толшлиним и Левовим. Но
како отворити касу? Сами да је развију,
не знајући тај посао, подигли би на ноге
целу кућу. Компанија се користи доласком
у Одесу „по послу“ знаменитог „специјали-
сте“ — „пана“ и предложи му да узме
учешћа.

„Пан“ је пошао на „добро дело“ са
својом обичном предосторожношћу. Нареди
Каминкер да сломи браву на вратима

и да га као бравара позове да је оправи,
Дошавши под видом бравара у кућу, он
је расмотрио распоред соба, и мимогред
је погледао на касу.

Мени је довољно само да погледнем на
касу, па да је одмах знам. Каса, ја сам
одмах видео, није била Бог зна шта. Ја
сам у пракси имао таквих.

Павлопуло је објавио друштву:

— Ствар лака.

Но их је предупредио:

— Само пазите, без лудорија. На лу-
дости ја не полазим. А и непотребне су.
Лившиц неће ни чути како ћу ја касу
отворити.

Мени је то и Толшлин на Сахалину го-
ворио:

— Такав је уговор заиста и постојао.

У вече, назначеног дана, Каминкер је
отворила врата на споредним степенима,
и у кујну су ушли Левов, Толшлин, Луц-
кер у мушком оделу, — Толшлин није ни
корака пуштао од себе Луцкер, и на по-
слетку Павлопуло са потребним инстру-
ментима.

Лившиц још није спавао. Друштво је
чекало у кујни. Ради храбрости пили су
сви вотку, — осем Павлопула. Он се бојао
да га не опију.

Зли, свирепи и необуздани Толшлин
почео је био да се опија. Чекање га је
раздражавало, — и Павлопуло се поче уз-
немиравати и опомињао је:

— Пазите, само без лудорија!

— Мирно! Речено је! Ћути већ!

Каминкер је сишла и прислушкивала:
— Изгледа, заспао је. Полако.

Њу, како је било уговорено, свезали
су, завезали јој уста, положили у постељу
и пошли су.

Павлопуло је био дужан да отвори касу;
Левов, Толшлин и Луцкер да стоје на стра-
жу. Ако се Лившиц пробуди, има ли су
да јурну, свежу га и да му зачепе уста,
— и ништа више.

Полако су ушли у собу, где је била
каса. У суседној спаваћој соби Лившица
била је светлост.

Старац је лежао у постељи и читао
књигу.

Лопови су се притајали.

Тако је прошло неколико минута. Луц-
кер, Толшлин Левов, Павлопуло стајали
су несмејући дисати; а старац је преспо-
којно читао.

— Изгледало је као да је неколико ча-
сова прошло! Тешко је било дисати, при-
ча Павлопуло.

Кад одједаред Толшлин не могне издр-
жати већ полети у спаваћу собу, а за њим
и Левов.

— Павлопуло се одсекле ноге.

Старац само што је подигао главу, није
успео ни да викне. Толшлин је сподбио
уже, Левов је ухватио за други крај. Тргли.
Крклање.. и старац је био мртав...

Кад се Толшлин окренуо Павлопулу:
— Таквог лица ја још нисам видео! —
каже Пан.

Он је јурнуо на врата.

Левов му је препречио био пут:

— А каса?

Павлопуло је докопао револвер:

— Разбићу ти тинтару!

Овај се уклонио и Пан — маглу.

— Ми смо се сви тада поплашили! —
прича Левов.

Толшлин је био страпан! Било му је
„дошло.“ Ушавши у кујну, сео је на све-
зану Каминкер, а када је ова почела да
кркља, клепои ју је тако по тинтари, да
је ова изгубила свест.

Луцкер и Левов су дрхтали:

— Мислили смо, побиће нас све!

Толшлин се дерао, „рикао као звер“
псовао, и пио вотку.

Луцкер је на коленима молила:

— Не љути се!

Тако се догодило убиство.

— Заплео сам се у такву глупост! Са
таквим гадовима сам се везао! — бијући
себе по глави, говорио је једном Павло-
пуло на Сахалину, и у речима његовим
звучило је истинско очајање. Ја се уплео
у убиство, ја, који имам своју специјалност!

Поротници нису поверовали Павлопулу,
— он је био осуђен за убиство са пред-
умишљајем, исто као и Толшлин и Левов.

При осуди Павлопуло је само слегао
раменима, заблагодарио је свом заштит-
нику, који му је био назначен:

— Благодарим вам за заштиту. А што
су мене осудили, није ваша кривица! Нису
нас разумели господа поротници!

Такав је „Пан“.

На Сахалину чиновници добијају те-
леграме „Руске Агенције“, који се штам-
пају у тамошњој штампарији. Ја сам узимао
по један примерак и Павлопуло је
сваки дан долазио мени да прочита те-
леграме: у то време је био грчко-турски рат.

Он је оседлавао свој нос златним цви-
кером, који је необично доликовао роби-
јашком „копорану“, читао би и вртећи
главом: — Ца! Ца! Ца! Бију наше! Бију
Грке! Бију! Био је тужан, забринут, до-
лазио је до беснила. — Министри наши
ни зашта нису! Министри! До шта су до-
вели! Како ми сад можемо ратовати! Све
су Делијаниси криви!

И једном изјави:

— Због тог Делијаниса и ја сам на
робији!

— Како то?!

— Павлопуло није моје право име. Ја
сам из Атине. Ја у Атини имам брата ад-
воката. И да ја у младости нисам скренуо
с пута, ја бих био ваљан механичар. Када
сам дошао у озбиљне године, решио сам
се да се поправим. Сачекао сам, док је
пастушила по грчким законима застарелост,
— новаца сам имао доста — и купио
сам себи земљу у Грчкој. Тада су наши
министри такву политику повели — на-
паст! Порезе су тако страшне. Земља не
може себе да откупи. Заплео сам се у дуг
и све је отишло на добош. А ја навикао
добро да живим! Дошло опет да се мора
ићи, касе отварати. И ето наши су ме ми-
нистри до Сахалина довели.

ЈЕДНА КРАЂА

I. БРИЛИЈАНТСКА ОГРЛИЦА

ДРАМА У ЧЕТИРИ РАДЊЕ

Сера Ф. Ч. Бернанда

2

— Пол Ташовић, задовољан удаљи се.

Тек што је он изишао а мистер Пенгам погледа на сат и виде 12 сати и 30 минута, реши, да ће то бити најзгодније време, кад ће застати његово превасходство, с којим је од пре имао посла и коме није био непознат. Сем тога што је било време његову доручку, а захваљујући своје заступнику и помоћницима у радњи, његова лична присутност није била потребна до у вече. И тако се он упути право у руско посланство.

На срећу, његово превасходство тамај је свршио свој јутарњи рад и тек што се спремао да седне за свој *déjeuner à la fourchette*.

— Желите ли причекати? — запита га лакеј, — или ћете доћи други пут?

Он би радо причекао слободно време његовог превасходства. Али како је он пенсен човек, то би желео добити аудијенцију што пре, и не би задржао његово превасходство ни пет минута. Објаснивши ово, мистер Пенгам замоли лакеја да преда посланику његову трговачку карту. После пет минута замоли га да изволи у трпезарију.

— А, мистер Пенгам, не желите ли ми показати што ново? — упита посланик, спремајући се да седне за сто.

— Немам, ваше превасходство, одговори најучтивијим тоном мистер Пенгам. — Дошао сам да вас замолим за велику милост.

Посланик се поклати и мистер Пенгам продужи.

— Хоће ли ваше превасходство имати доброту (такав је био одабрано — учтив манир говора г. Пенгама) известити ме, је ли вашем превасходству што познато о центлмену, који жели купити из наше радње ствар велике вредности. Он се позвао на ваше превасходство.

У томе мистер Пенгам пружи посланику карту свога купца који, прочитавши име, гласно га понови:

— А, *monsieur Paul Taschovich*. Да како. Знам више о њему него њега. Али могу вам дати сва потребна обавештења. Он је био синоћ овде с порукама из Петрограда од мога брата од стрица, графа Владимира, од кога је добио да ми преда приватан послатак.

— То је довољно, ваше превасходство, — рече мистер Пенгам са поклоном пуно поштовања.

— Ја познајем фирму *мосје Пола боље*, него лично њега, — додаде посланик седајући за сто. Ташовић и Фоглер, Рус и Немац, чини ми се веома су познати трговци, који воде велику трговину.

— Али, — продужи он, ударајући се писаљком по челу, — треба нам се објаснити да ли ми говоримо о једној и истој личности. Средњег раста, просед, мало ћелав, брци

— Кратка брада, проседа, допуни мистер Пенгам слику.

— Да, тако је, јамачно.... У колико ми је познато, тај центлмен има солидне везе, а што је главно, то је и најважније за вас. Ташовић и Фоглер у трговачком односу беспрекорни су људи.

— Ја сам веома обавезан вашем превасходству.

— Не чини ништа, — одговори посланик и зазвони; на позив се одмах јави лакеј, који испрати мистер Пенгама из трпезарије.

Овај састанак био је сасвим довољан. Али мистер Пенгам био је нервног темперамента и овај га разговор прилично узнемирио. Дошло му на памет, како је оно његово сумњичење *bona fides* односно Ташовића могло увредити истог господина (странци су тако осетљиви), премда он није показао да ће се одрећи дијамантске огрлице и да више неће завирити у магазин. Изгубити купца само због сувишне обазривости! Мистер Пенгам врати се у Бонд-стрит. Рус није више долазио. Али он је казао, да ће доћи „или данас пред вече, или сутра,“ значи, да још има наде.

Ипак мистер Пенгам није могао себи да пребаца за ни на чем основана подозрења. Бива по декад, да је по неки пут човек одвише паметан. Је ли он био ма колико дрзак? Он искрено није могао себе кривити за неучтивост; али сигурно у маниру његова понашања с купцем мора бити да је било неке заједљивости, иначе, по чему га је купац тако брзо појмио и као да је хтео да протестује противу недојодног подозрења? Јест тако је то било. Ако се странац врати, он ће већ загладити своју непажњу највећом учтивошћу и изјавити му највеће поверење. Као млађи ортак фирме и одговоран за њене послове, он се побринуо о томе да репутација фирме указивањем љубазне предусретљивости не страда због њега. Ах, како је он био брзоплет! Да је замолио за адресу Ташовића, могао би одмах послати огрлицу. Руски трговац није ни узгред поменуо у ком је хотелу одсео. Он је с нестрпљивом очекивао да се странац поврати. Сутра дан тачно у дванест сати одвећ напрегнути нерви мистер Пенгама умирише се при појави толико очекиваног *мосје Пола Ташовића*.

— *Eh bien?* запита купац. Мистер Пенгам отпоче просипати хиљаду извињавања.

— У мало нисам заборавио одређено време доласка, — добродушно рече Ташовић, — но, на срећу имао сам посла у овом крају и *me voici*.

Мистер Пенгам извади огрлицу. Ташовић је понова посматрао с уживањем, али не тако топло као пре. Он није био сигуран да ли ће се *madame* допасти, јер је видела другу.

— Моја погрешка! — помисли мистер Пенгам, али само рече: — Је ли могућно, сер?

— Али пошто је скоро дан њеног рођења, — продужио је *мосје Пол*, и поклон ће јој се од мене допасти и ако је мање вредности.

— Ако *madame* само види огрлицу, — радосно кликну мистер Пенгам, — ја сам уверен да ће бити усхићена њоме.

— Добро! онда дозволите да она види огрлицу? — замоли Пол Ташовић.

— О, да како! — кликну мистер Пенгам са најучтивијом готовошћу, надајући се да тиме заглади своје пређашње подорење.

— Ја ћу је узети са собом, — рече *мосје Пол*, — и ако јој се не допадне, то ћу је питати шта би желела, и онда ћу изабрати што друго. Ако се *madame* допадне огрлица, онда ћу се вратити и свршићемо погодбу.

Кутију са намештеном огрлицом на тамно сивом сомоту затворио је, увезао и предао у руке Ташовићу мистер Пенгам, који га испрати до врата и опрости се с њим својим најљубазнијим маниром.

На вратима се Ташовић одједном окрене мистер Пенгаму и запита:

— Ви рекосте да је ова огрлица јединствена?

— Колико ми је познато — јесте — одговори мистер Пенгам.

— Ви споменуште и цену, коју би дали за њен дупликат. Колико? — запита *мосје Пол*, као да му је пала нека ненадна мисао.

Мистер Пенгам промисли, затим се сети учињене цене и енергично одговори:

— Ми бисмо платили за такву огрлицу 8000 фуната, јер за 5000 било би већ врло јевтино, али ми никад не одступам од своје речи и за верну копију с ње, морали би смо тражити од вас најмање 9000 фуната.

— *Sois!* — кликну Рус одлучним тоном. У сваком случају известите се, да ли ма где има оваква огрлица и, кад сутра дођем код вас ви ћете ми казати, постоји ли за таку цену овака ствар и онда.... а? шта?... мислим да ћемо се угодити. *Au revoir!*

Мистер Пенгам био је пун радости. Истина је огрлица продата јевтино, али он ће накнадити разлику на другој, коју ће продати за 9000 или 9500 фуната. Он уђе у канцеларију и седне да потанко опише огрлицу у намери да копију писма разашље у виду приватног циркулара најзнатнијима представницима јувелирске радње, а такође и неким познатим заводима, који су могли имати предмет оваке вредности. Пенгам је нудио свима за дупликат такве брилијантске огрлице осам хиљада фуната готовог новца. —

Вратив се с доручка мистер Пенгам, пажљиво прочита штампану копију и загледа, да на свакој буде прилепљена марка и да се отпрати на пошту — — — — —

На овом месту, које ћемо сматрати као крај прве радње, ја ћу се користити овим zgodним случајем, да поупим празнину у толико, да не би остало ни једног слабог беоцуга у ланцу ове приче.

Руски трговац, кога ми сад познајемо по имену Павла Ташовића, излазећи из дућана „Клерк и синови“ с брилијантском огрлицом, брзо дође на колима до Гранд-пол-хотела на Чејпинг Кросе. Ту он узиће у своје одаје, и улазећи у гардеробу, прође право вратима, која воде у спаваћу собу; ну ту од једном застане, замисли се и као да промени намеру, спусти завежљај у торбу тоалетног стола, после тога са празним рукама, закуца на врата.

— Entrez, — чуо се одговор madame. Она је била још у пенуару и читала новине.

— Дође ли, најзад пријатељу, — кликну madame мало осорно.

Chère amie је suis désolé — задржао ме посао, — одговори Пол. Опрости и дозволи ми да те оставим за четврт сата, а кад се вратим, заједно ћемо отићи где год да доручкујемо, — n'est — ce pas? Un petit quart d'heure seulement et je suis à toi.

Нагнув се к њој он је нежно пољуби и, пажљиво саслушав њену молбу, да се што скорије врати, рече јој au revoir и врати се у гардеробу, а међутим madame уздахнувши, спокојно продужи читање новина. Павле сасвим мирно затвори врата, постоја неколико секунда размишљајући као да се колебао, извади из торбе кутију с брилијантима, скиде са свога ланца кључић, отвори њиме путничку торбу и извади из ње кутију са црвеном кожом, на којој су била утиснута златна слова монограма из тако извешталих слова, да их је готово тешко било разабрати. Из ове кутије извади он неколико дивних игала и дугмета, која су очигледно ту случајно била бачена у срзини паковања, и смести их у торбу. Затим врло пажљиво извади огрлицу из њене кутије и премести је у кутију са монограмом. Празну кутију „Клерк и синови“ он смести у путну торбу, коју брзо затвори кључем и кључ понова обеси на сатни ланац.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања.

I.

Б. Ј. средски писар, учинио је ово питање:

„У једном од дневних листова, један од адвоката из унутрашњости, осудио је полицијске власти, што дозвољавају скитање Цигана по Србији, кад је вели, законима и разним расписима то забрањено, тврдећи једновремено, да полицијски чиновници у опште и не знају за та наређења.

Изазван овим прекором, који је учињен полицијским властима, што не сузбијају скитање Цигана, кад им за то стоје на расположењу законска средства, ја сам се решио да проверим колико је он оправдан, па сам, поводом тога, прочитао све зборнике закона и уредаба, од 1 па до 57-ог, колико их свега до сада има, и уверио сам се, да тамо није штампан ни један закон, ни једна уредба, ни једно решење, ни један распис, којим би се регулисавало питање о сталном настањивању Цигана.

Према овоме излази, да таквих наређења у опште и нема, а отуда опет то, да је помешати господином неправедно чинио прекоре полицијским чиновницима што не знају за оно, што и не постоји, а о чему, изгледа, није био уверен ни он сам, јер није именован ни један закон, ни једну уредбу, нити један распис, који би о овоме говорио.

После овога, наравно, полицијски би чиновници могли с разлогом да одбију овај прекор, и да се на томе ствар и сврши, али како тиме ипак неће бити решено питање: могу ли се Цигани свом натерати на стално настањивање

и како, то молим уредништво, да оно изволи о овоме изнети своје мишљење, а уз то и расписе и друга наређења, ако каквих има о овоме.

— На ово питање одговарамо:

Скитање Цигана, задивало је бригу државним властима, још од првих дана нашега новијег државног живота, али до 1860 године, законодавство се тим питањем није бавило, или бар, до те године није ово питање тим путем регулисавано.

Тек, дакле, 1860 године, на предлог Народне Скупштине, то је питање регулисавано уредбом од 25. фебруара ВМ 602.

Од тога времена, власти су стално настајале, да се стално настањивање Цигана доврши, али на жалост, то се није успело ни дан дан, јер и данас читаве чете Цигана крстаре Србијом, вршећи крађе, преваре и друга кажњива дела, где год стигну и стану.

Узрок овоме не може се тачно и са сигурношћу одредити, али се један добар део може приписати тој случајности, што поменута уредба, и расписи издати на основу ње, нису штампани, у своје време, у зборнику закона и уредаба, те збиља чиновници, који су доцније долазили у службу, нису могли ни знати за постојање њено, а по томе ни за дужности и права, која су из ове потицала.

Увиђајући и сами, колико се незгоде јавља у опште, што Цигани нису ни до сада стално настањени, као и то, да чиновници немају могућности да на овоме послу озбиљно раде, кад не знају да постоје закони, који ово питање тачно регулисавују, ми смо се постарали, те смо из Државног Архива и архива Министарства унутр. дела, изнашли сва наређења, која се на ово питање односе, па ћемо овде штампати за сада само уредбу, и поменути и све расписе, остављајући да ове последње траже сами чиновници по архивима надлежстава у коме су, јер би штампање заузело много простора, на штету других ствари у листу.

Помињући узред, да је о сталном настањивању Цигана решавала и Народна Скупштина у години 1882., па своје решење, да се изврши уредба о настањивању Цигана од 1860. год., упутила влади на извршење, ми ћемо одмах да изложимо и поменути уредбу.

Она, дакле, гласи:

„Попечитељству внутрени дела:

Поводом предложена скупштине народне од 21. и 22. септембра прошле године, „да се наредба изда, да у напредак не могу више од 10 черага Цигана заједно становати, и да имају на једном месту остати само месец дана, па онда да се крећу на друга места.“ — Савет је искао од попечитељства внутрени дела у овој ствари мјеније, и оно је под 15. децембра пр. год. ПМ 7753 одговорило: да би се тим начином, кад би се зактевање народне скупштине усвојило, с једне стране озаконило скитање Цигана, а с друге опет стране проманила циљ, коју је скупштина имала, недозвољавајући Циганима да дуже од једног месеца на једном месту остану, јер би се народ тек онда поткрадао, кад не би имао сталног смешташта, и да баш зато, што ни с које стране не може бити корисно, да по земљи лута какво номадско племе, и служећи се недозвољеним средствима живи о трошку других трудољубивих житеља, — треба предузети такве мере, које би у стању биле учинити крај томе вечитом скитању Цигана, а ове би биле кад би се цело племе поделило на више крајева, у којима би им се определиле земље за обдела-

вање и међу њима довољан запт увео, па кад би се све законе мере исцрпили и појавила не могућност за насељење, онда да се такви иза границе удаде.

Мјеније овог попечитељства внутрени дела његова је светлост, у договору са Советом од 19 т. м-ца № 2404 од 1859 год. усвојила и одобрила, да се такве мере предузму, како би се Цигани на стално пребивање навикавали. Зато представништво по највишем налогу, позива попечитељство внутрени дела, да оно по могућству дејствује, да се скитању Цигана на пут стаје, и да се они на стална пребивалишта навикавају.

ВМ 602. 25. фебруара 1860. гоа. у Београду. Књаж. представник попечитељ иностраних дела, полковник кавалер Цв. Рајовић.

Одмах после ове уредбе, Министар Финансија расписом својим од 2. маја 1865 године ЕМ 880, одредио је, где се и како могу насељавати Цигани, у погледу заузимања земљишта, а Министар Унутрашњих дела, да би се уредба до краја извела, издао је ове расписе:

1. од	3. јуна	1866 год.	Бр. 3189
2. „	12. октобра	1866 „	„ 7417
3. „	27. априла	1867 „	„ 3550
4. „	13. јула	1867 „	„ 6186
5. „	8. априла	1872 „	„ 1855
6. „	10. децембр.	1872 „	„ 10968
7. „	4. септемб.	1879 „	„ 6843
8. „	25. маја	1883 „	„ 5410
9. „	6. априла	1890 „	„ 5626
10. „	14. јула	1895 „	„ 13260
11. „	19. јануара	1899 „	„ 24418/98
12. „	11. маја	1899 „	„ 10437; и
13. „	5. јануара	1903 „	„ 29438/02

У свима овим расписима, као што је напред речено, неодступно се тражило, да се спречи даље скитање Цигана и они стално настане, као и то, да се више из других земаља не пуштају у Србију.

Ако се то до сада и није потпуно успело из разних узрока, желети је да власти сада настану, и ради угледа земље, реда и мира у њој, спрече даље изигравање закона, који постоје, од стране Цигана.

II.

„У мојој општини изабрат је председник општинског суда, и у дужност уведен 1. јула прошле године

Пре неколико дана дао је оставку, коју му је одбор уважно и одредио дан за избор другог председника.

На дан избора изабрато је за председника друго лице, а не онај досадашњи, али је против избора изјављена жалба Државном Савету.

Сад настаје питање, да ли досадашњи председник може и даље вршити дужност, докле се питање о новом председнику не реши код Државног Савета, пошто од дужности још није разрешен, или њега треба разрешити, па да одбор одреди друго лице из своје средине.

По чл. 101. зак. о општинама истина стоји, да кад стари председник и кметови не буду понова изабрани, одбор их разрешава од дужности у року од три дана, а из своје средине бира вршиоца дужности председника до окончања избора, али то само у случајевима, кад они свој рок одслуже, а не вели шта бива, кад они сами раније даду оставке.

Моли се уредништво за обавештење.

— На ово питање одговарамо:

У члану 107. закона о општинама, предвиђена је могућност давања оставке од стране

председника и кметова, али није регулисано: да ли они одмах напуштају положаје или не.

Незгодно је, опет, применити чл. 101., који говори само о случајевима одслуженог рока, јер је он у таквој противности и сукобу са последњим ставом чл. 121, да је у опште питање, може ли он поред овога имати какве вредности, кад се у првом дозвољава да остану до избора, а у овом последњем да се морају разрешавати пре избора.

По нашем мишљењу, које наслањамо на први став и т. 1. чл. 121. зак. о општинама, председника, који да оставку, треба разрешити одмах од дужности, а на његово место не одређивати заменика до избора, јер ту дужност има да врши најстарији члан, по правилу постављеном у чл. 120. и 151. поменутог закона.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ТРАЖИ СЕ

Јелену Павловић, служавку, окривљену због крађе новца, тражи Управа града Београда актом Бр. 34234. Јелена је омалена, промањаста, лепушката, обично развијена. Пронађену треба спровести Управи града Београда.

ПОТЕРЕ

Ото Таусиг, родом из Прага, Јеврејин, члан фирме **С. Таусиг** из Беча, проневерно 700.000 круна ортачког новца и побегао. Бегунац има 38 год., малог је стаса, округлих образа, бркова и косе плаве, кратковид, говори немачки, француски, и енглески. Аустро-угар-

ски консултат из Београда, моли све полициске власти у Србији, да на овог дефранданта обратe највећу пажњу, и да о свему, што би о њему сазнали, известе одмах Управу града Београда с позивом на акт Бр. 32462. У овом циљу износи се и слика Отова.

Јохан-Хајнрих Клајн* и **Франциска Клајн**, рођена **Браун** осумњичени су, од стране бечке полиције, да су 3. овог м-ца (по новом) убили — удавили **Јована Сикору**, рентијера из Беча, чији је леш нађен тек 11. овог м-ца у стану **Клајновом**, а у једном увезаном цаку.

*) Поштс је ова потерница већ била оштампана и кишета израђена, стигао је глас, да су **Клајн** и жена му ухваћени у Паризу.

Клајн има 33 год., стаса је високог, добро је развијен, промањаст је, говори немачки беч-

ким дијалектом. Његова жена **Франциска** има 37 год., средњег је стаса, добро развијена, смеђа, лепушката, говори немачки, мађарски и по мало француски. И **Клајна** и **Франциске** нестало

је из Беча 6. тек. м-ца. До сада вођеном истрагом утврђено је, да је овај грозан злочин извршен у циљу користољубља, и да су из стана убијеног однете ове хартије од вредности:

а, 14 комада «Воден кредит-лозова» 3% под овим серијама и нумерама:

Серија	97	бр.	78	Серија	104	бр.	48
«	179	«	55	«	841	«	89
«	931	«	82	«	1394	«	36
«	1540	«	46	«	1969	«	12
«	2274	«	34	«	2512	«	76
«	3377	«	8	«	3443	«	49
«	3124	«	3	«	3124	«	4

б, 26 комада «Тајс-лозова» и то:

Серија	2430	бр.	42	Серија	2430	бр.	41
«	2433	«	1	«	760	«	94
»	1612	«	53	«	1126	«	8
«	434	«	96	«	24	«	49
«	805	«	82	«	3006	«	84
«	4291	«	93	«	831	«	91
«	3845	«	29	«	3845	«	49
«	3348	«	80	«	2874	«	13
«	3346	«	100	«	3572	«	2
«	4296	«	45	«	397	«	38
«	3024	«	26	«	4230	«	91
«	319	«	72	«	2338	«	7
«	1342	«	81				

в, 7 комада мађарских «Јосиф лозова»

Серија	1766	бр.	77	Серија	3308	бр.	38
«	3774	«	78	«	4620	«	66
«	6190	«	70	«	6466	«	71
«	6858	«	39				

г, 5 комада лозова «Аустр. црвеног крста:»

Серија	9404	бр.	34	Серија	3326	бр.	45
«	3897	«	2	«	4322	«	25
«	8970	«	22				

д, 3 комада «Рудолф лозова:» Серија 1938 бр. 40, Серија 3363 бр. 8 и Сер 2341 бр. 15, један мађарски лоз црвеног крста Серија 1810 бр. 52, један саксонски мајнингени лоз Серија 8368 бр. 13 и један мађарски дољау лоз Серија 1965 бр. 31, и

ђ, Обвезнице града Беча од 1874 године Серија 233 и 1589 бр. 47 и 6, од 1864 год. Серија 3510 и 2709 бр. 82 и 39, отоманске од 400 фр. бр. 0232 и 056, и најзад кредит лоз Серија 3510 бр. 85.

Поред овога, нестало је још и ових драгоцености убијеног: 2 златна сата са дуплим и гравираним капцима, један златан женски сат са једним капком, два златна ланца, један бриљантски прстен, један златан прстен са црвеним коралом и један брош у облику круне.

На молбу овдашњег аустро-угарског консулата, Управа града Београда позива све полициске и општинске власти, да на **Клајна** и **Франциску** обратe најживљу пажњу, а у случају проналаска да их ухвате, притворе, и о томе телеграфским путем њу — Управу известе.

Илија Вујановић, бив. осуђеник, родом из Босне, решењем шабачког првостепеног суда Бр. 24774 стављен је под суд и у притвор због

разбојништва извршеног над **Богољубом** и **Драгињом Бошњакловић**, из Рибара. Илија има 40

год., високог је стаса, великих црних бркова, у опште је црномањаст, на једној руци одсечен му је кажипрет до другог зглавка. На молбу шабачког суда, позивају се све полиције и општине власти да Илију, који је у бегству, у својим домаћима најживље потраже, и у случају проналазка суду под сигурном стражом спроведу. УБр. 34288.

Милован С. Мијатовић, из Бара, округа пожаревачког, осуђеник београдског казненог завода, побегао је 3. тек. м-ца из Љубичева са рада. Бегунац има 26 год., средњег је стаса, плав је у опште, говори брзо и ситно, више

женски. Позивају се све полициске и општинске власти, да га у својим домаћима најживље потраже, и нађеног под јаком стражом спроведу Управи казненог завода, или Управи града Београда с позивом на Бр. 32426.

Илија Јовановић, осуђеник београдског казненог завода, родом из Жагубице, окр. пожаревачког, Циганин, побегао је 7. тек. м-ца из Доброчева, где је на раду био. Бегунац има

30 год., стаса је средњег, црномањаст, бркова малих и црних, браду брија, у одећу је осуђеничком. Позивају се све полициске и општинске власти да Илију у својим домаћима живо

потраже и пронађеног спроведу Управи београдског казненог завода.

Гвозден Минић, бив. жандарм а у последње време пекар у Мионици, родом из Сече Реке, извршио је познато убиство над Танасијем Савићем, бив. управником и Недељком Ковачевићем, бив. служитељем пореског одељења среза колубарског, и побегао. Злочинац Гвозден, који је раније био жандарм, средњег је стаса, плав, добро развијен бркова дугих, жутих и ретких, косе плаве, на лицу има један младеж,

ноге су му криве, ход брз; од одећа имао је на себи половни плави гуњ и копран од чоће, чакшире, на глави полуастрганску шубару, али није искључена могућност да је ово одело заменио цивилним. Позивају се све општинске и полициске власти, да за овим зликовцем предузму најживље трагање. УБр. 34620.

ОГЛАШЕНИ ЗА ХАЈДУКЕ

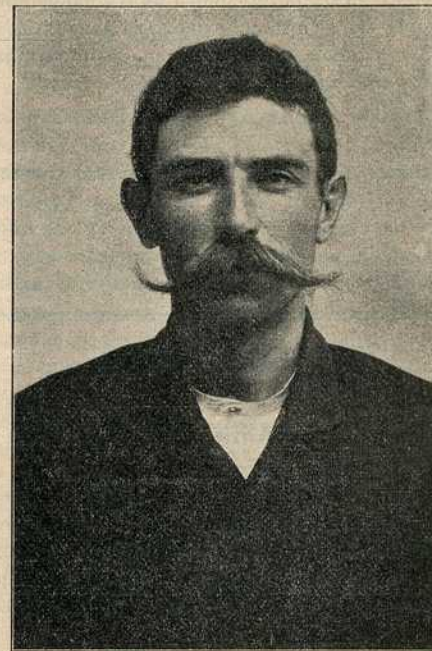
Димитрије Радојичић, бив. опанчар и **Радован Војовић**, оба из Северова, ср. ариљског, нису се у остављеном им року, предали ни једној поменутој власти, те их је с тога начелство ужичко решењем својим Бр. 11774, огласило за хајдуке у смислу чл. 3. закона о хватању и утамањивању хајдука. Димитрије има 40 год., стаса је високог, очију, косе и бркова црних, лица дугуљаста, носа подужа. Радован има 28 год., средњег је стаса, лежмекаст, образа округлих, косе и обрва риђих. Ово се саопштва свима полициским и општинским властима ради знања и управљања.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

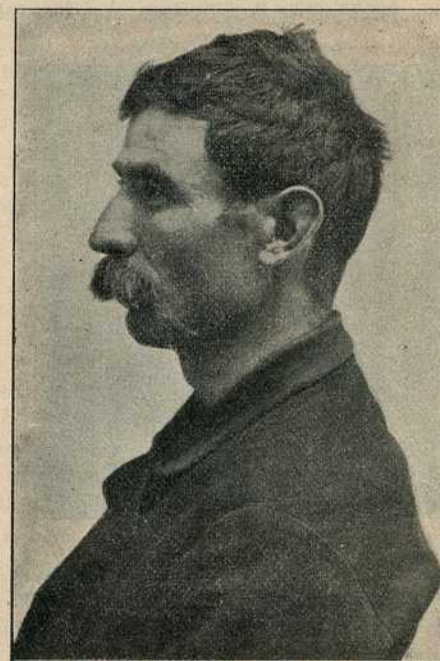
Алекса Костић, познати варалица опет је у Београду. Дошао је да експлоатише једну

савремену и популарну идеју — југославенску уметничку изложбу.

Са једним прогласом, који су, ђоја, у име београдских трговаца потписани Димитрије Ђирковић, трг. и Коста Ђурић, шпедитер, зашао

је по вароши и купио богате прилоге ради откупа слика са изложбе за трг. омладину, те да београдски трговци видним знаком награде патриотску готовост југословенских уметника, са којом су они одбили учешће у намераваној Ђасанској земаљској изложби.²

Али када је дошао у једну трг. радњу, где су га познали и хтели предати позорнику, он је побегао, оставивши и проглас и списак.

Поново износимо његове слике и молимо све полиц. власти, да Алексу живо потраже и спроведу Управи града Београда с позивом на Бр. 34614, где има да одговара и за фалсификат.

Он је стар 32 год., висок, плав, са дугим плавим брковима. Говори кроз нос.